

Čtenářský životopis

Narodila jsem se v Karlových Varech, stejně jako mí rodiče. Máma vystudovala poštovní doručovatelku s výučním listem a následně si udělala ještě nástavbu. Táta studoval elektrikáře s výučním listem. Oba rodiče se dlouho a rádi drželi práce, pro kterou studovali. Babička a prababička z matčiny strany bývaly knihovnice, což může být jeden z důvodů, proč doma knih moc nebyvalo. Babička dodnes neuznává kupování knih, protože proč, když si je může půjčit. Z této strany rodiny tedy žádné knihy přijít nemohly. Druhá babička knihovnu měla a má ji i dnes, ale nikdy nesesedla moc do tátova knižního vkusu, takže ani s ním se knihy do domu nedostaly. Doma bylo jen pár dětských knih, na které si vzpomínám, a až později množství knih začalo rozrůstat do něčeho, co připomínalo knihovnu. Nevybavuji si, že by se mi doma četlo, i když jsem si jistá, že se tak dělo. Mnohem víc si vzpomínám, že mi četl děda z tátovy strany. Vždy si kvůli mně nosil navíc brýle na čtení. Děda také často vzpomíná, jak mi dokolečka čítával knihu o krtečkovi s králíčkem, který se ztratil. Většinu knih z dětství, které mi utkvěly v paměti, mi četli právě babi s dědou. Patřily mezi ně Staré řecké báje a pověsti, O Neznámkovi nebo O letadélku Káněti.

Na první návštěvu knihovny si nevzpomínám stejně tak jako na to, jestli mi bylo doma čteno. S jistotou však mohu říct, že jsem v knihovně byla ještě před nástupem do první třídy, a tudíž mi museli číst i rodiče. Máme knihovnu kousek od místa bydliště, takže nikdy nebyl problém, abych si mohla sama dojít a půjčit si, co se mi líbí. Dříve jsem tam chodila často, ale postupně se můj zájem navštěvovat právě tuto knihovnu utlumil. Knihovna je jen malá městská a ve škole, ač údajně jedné z lepších ve Varech, jsme knihovnu neměli, takže jsem později neměla už moc zajímavého výběru, a tak jsem začala chodit do krajské knihovny, kde ta možnost byla větší.

Číst jsem se naučila až ve škole. Doma jsme četli já i mladší bratr vždy s tátou, nevzpomínám si, že by se s námi někdy snažila učit číst máma. Všichni říkali, že se čtením jsem nikdy neměla velký problém a ráda jsem si četla ve volném čase. Knihu jsem si brala s sebou, kamkoliv jsem šla nebo jela. Často jsem čtení preferovala před komunikací s lidmi, za kterými jsme jeli. A velmi často jsem se za knihu schovávala, když jsem nechtěla komunikovat nebo jsem nechtěla, aby mě někdo obtěžoval. Na prvním stupni to nikdo moc neřešil a všichni byli rádi, že se o knihy zajímám a bylo jim jedno co čtu. Někdy v té době začal táta číst bratrovi před spaním a já jsme vždy ráda poslouchala. Půjčovali jsme z knihovny Čtyřlístek, protože to byla jedna z mála knih, na které jsme se všichni shodli.

Vzpomínám si, že jsem dostala knížku Rose od Holly Webb, kterou jsme čítávala neustále dokola. Je to jedna z mála knížek, která mi utkvěla v mysli, a u které bych mohla říct, o čem byla. Dodnes ji mám doma a nejspíš nebudu mít potřebu ji dávat pryč. Byla to jedna z mnoha knih, které rodiče kupovali přes Albatros. Škola dostávala každý měsíc letáčky, které rozdávala studentům, a pak objednávala hromadě knihy, které studenti chtěli. Odsud také vzešla většina mých dětských knih.

Na prvním stupni mi čtenářský deník nevalil a ráda jsem ho dělala, ale na druhém stupni to začalo být horší. Učitelka na češtinu mi několikrát dala jasně najevo, že neschvaluje můj výběr četby a byla by radši kdybych četla její doporučenou literaturu. Nikdy jsem to nedělala. Já a vlastně ani zbytek třídy. Když už jsem byla nucena přečíst něco povinně (většinou několik stránek v čítance), tak jsem do hodnocení na konci psala, že mě kniha nebavila, chyběla jí akce nebo že byla prostě nudná.

Na základní škole jsem byla jedna z mála, co ji čtení bavilo a dělala to dobrovolně, takže jsem se neměla s kým o knihách bavit. Moc mě to netrápilo. Prostě jsem si jen vybrala další knihu, přečetla a vrátila. Na střední škole to bylo jiné. Studovala jsem obor Knihovnictví a informační systémy a služby v Sokolově, takže se dalo čekat, že tam bude víc osob, co čte. Teprve tam jsem si našla kamarády, s kterými jsem mohla probírat knihy, které jsem četla a dostala jsem také spoustu tipů. Několikrát se i stalo, že jsme četli ty stejné knihy, jen abychom pak o nich mohli společně mluvit. Sedli jsme si většinou i vkusem na žánr. Úžasné taky bylo, že naše učitelka na odborné předměty byla bývalá knihovnice, velká čtenářka a sedla si do vkusu s námi se všemi. Zpravovala malou školní knihovnu,

kde neměla jen klasiky a četbu k maturitě, ale měla tam knihy jako Divergence od Veronicy Roth nebo Pána prstenů. Byla to navíc ona, kdo mě přivedl na sérii detektivek, co nyní sbírám.

Maturitní četba byl oříšek. Nebavilo mě to, nechtělo se mi do toho. V prváku jsem slavnostně prohlášovala, jak k maturitě přečtu všechno, že bych si do seznamu nikdy nedala knihu, kterou jsem nepřečetla. Snažila jsem se, opravdu ano, ale i tak jsem měla v seznamu nejméně devět knih, které jsem nepřečetla. U těch nepřečtených jsem si poslechla audio knihu nebo jsem viděla film a četla různé rozbory díla, abych byla připravená. Většinou to připisuji tomu, že obecně dvacáté století mě literárně úplně nechytlo. Není to samozřejmě pravda, ale z maturitního seznamu jsem si dobrovolně vytáhla z uvedené části dvě knihy a zbytek byl jen tak náhodně přidán. Naopak devatenácté století se mi v seznamu promítlo hodně a já doufala, že právě odtud si knihu vylosuji.

Ve středoškolském období se také párkrát stalo, že jsem já a táta četli stejné knihy. Vzpomínám si konkrétně na sérii Nyxia od Scotta Reintgena. Nikdy to nebylo, že bychom pak o knihách moc diskutovali, ale měla jsem pocit, že přeci nemohu číst tak divné věci, když je čte i někdo dospělý. Máma totiž tvrdí, že fantasy jsou pohádky a celkově celá rodina z její strany v té době začínala mít pochybnosti o mém výběru četby. Že bych měla přejít alespoň na romány pro ženy, když ne na klasiku. Nechtělo se mi a neviděla jsem důvod číst něco, jen protože by to bylo společensky přijatelnější. S mámou jsme se ve výběru četby nesešly nikdy. Teprve až teď uvažuji, že sáhnu po jejích knihách od Strausse.

Dnes mám na čtení méně času, a i vlivem moderních technologií, se ke knize nedostávám tak často, jak bych ráda. Ale i přes to knihy stále kupuji. Nechodím často do knihkupectví, a když náhodou ano, tak jen s někým, kdo tam chtěl jít. Knihy kupuji spíše narázově a naučila jsem se kupovat knihy z druhé ruky. Dříve jsem musela mít všechny knihy nové, ale dneska, když už některé nové ani koupit nejdu, nemám na výběr. Kupuji knihy přes Knihobot, Databázy knih nebo Trh knih. Občasně projedu i různé antikvariáty.

Nejspíš nemám nejoblíbenějšího autora. O to místo by se dělili tři autoři. Karel May, jako již zesnulý autor a Lincoln Child s Prestonem Douglasem, jako současná autoři série detektivek, která mě zaujala. Jejich tvorba mě fascinuje nejspíš proto, že mě neustále nutí přemýšlet, kam až lidská představitivost sahá. Samotná hlavní postava agent Pendergast je v knihách novodobý Sherlock Holmes, který řeší až bizarní a občas velmi krvavé případy.

Moji nejoblíbenější knihu a zároveň knihu, ke které se vracím napsal první výše zmíněný autor. Z babiččiny knihovny jsem poprvé v osmi letech vytáhla knihu Vinnetou. Tenkrát jsem ji chtěla zkusit, neboť film, který byl natočen podle knihy, jsem několikrát už viděla a kniha by mohla být zajímavým zpestřením. Daleko jsem se v ní však nedostala. Pravděpodobně to byla první kniha, kterou jsem četla až poté, co jsem zhlédla film a zároveň i první kniha, která byla psaná v první osobě, a proto jsem vůbec nerozuměla o čem začátek knihy je. Vždyť se vůbec neshodoval s filmem. Knihu jsem odložila. Nejspíš jsem po ní sáhla znovu tak po dvou letech, kdy jsem si zapomněla vzít s sebou na chatu, kde knihovna byla, svoji aktuální četbu. Tam už jsem ji zhltila vcelku rychle a záhy jsem přečet i další dva díly. Když se chata prodávala, byly tyto tři knížky to jediné, co jsem si tam odsud odnesla. Jsou pro mě vzpomínkou na dětství a na místo, které bylo velkou součástí mého dospívání. Rovněž jsou mi útěchou v těžkých chvílích a pomáhají mi se vyrovnat se situací, ať je jakákoliv. Přestože jsem knihu četla již mockrát, stále si užívám styl, jakým je napsaná. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že je těžší napsat příběh v první osobě, tak aby za něco stál, a proto mě fascinuje, že text na sebe plynule navazuje a nezadrhává se. Také se mi velmi líbí popisy věcí, postav nebo i osobností. Pokud bych si stavěla nějaký cíl, kterého bych chtěla dosáhnout, bude to právě úroveň dovednosti popisu, které Karel May dosáhl.